

Boekbespreking ¹⁾.

Wat dient ieder te weten van de Verzorging der tanden en van de tandheelkundige opleiding in Nederland, door Dr. L. B. Ubbens, speciaal-arts voor mond- en tandziekten, American dentist. 's-Gravenhage., v a n S t o c k u m. 1909. 47 blz. roy. 8°. f 0.60.

De Schr. van bovengenoemde brochure is Ned. arts en Gentsch doctor en heeft derhalve het Ned. Tandmeesters-examen niet afgelegd. Hij is dientengevolge niet zoozeer tandheelkundige, tandarts of tandmeester, alswel specialiteit in ziekten van den mond (waartoe de tanden toch ook behooren), stomatoloog. Zijn boekje bevat veel, wat algemeen als goed erkend wordt, doch ook het een en ander, waarmede menigeen zich niet zal kunnen vereenigen.

In de inleiding wordt medegedeeld, wat iedereen dient te weten van de tandheelkundige opleiding in Nederland. Schr. toont hierbij eene eigenaardige opvatting te hebben van de taak van voorlichter van het publiek. Hij meent n.l., dat dit alleen moet weten, wat hij, zijn collega R e t h y en wellicht nog andere stomatologen als juist erkennen. Wat anderen tegen die beweringen hebben ingebracht, wordt eenvoudig verzwegen; dit bespaart de moeite van het weerleggen.

Ieder dient dan te weten, dat, enkelen niet te na gesproken, het overgrootste deel der Ned. tandheelkundigen eene onvoldoende opleiding genoten heeft; daarom doet ieder, die een specialiteit wil consulteeren over zijne tanden,

¹⁾ Overgedrukt uit de Geneeskundige Courant.

verstandig met naar een mondheekundige te gaan, naar een arts, die de mond- en derhalve ook de tandheekunde als speciaal vak beoefent en uitoefent.

Dr. Ubbens wil o.a.: afschaffing van het tandmeesters-examen; specialiteiten in tandheekunde, zooals wij oogheekundigen enz. hebben: artsen, die de tandheekunde als speciaal vak uitoefenen, of wat daar direct uit volgt: eene niet drukke, maar zeer lucratieve praktijk. Verder wil hij nog, dat de ouders hunne kinderen, zoodra die in het bezit gekomen zijn van tanden, minstens twee maal per jaar ter onderzoek bij den tandarts zenden, want „prevention is better than cure”.

Wat zou er nu wel gebeuren, als U. eens zijn zin kreeg?

Om te beginnen eene ontzettende schaarschte van tandheekundigen en als direct gevolg daarvan de onmogelijkheid voor het overgrootste deel van het publiek om zich ooit door een deskundige in den mond te laten kijken; zoo wegens gebrek aan tijd als wegens de finantieele eischen, welke die deskundigen dan stellen zouden.

Verder knappe, algemeen medisch ontwikkelde mond-artsen, maar op wier handigheid — waar het bij een tandarts in de eerste plaats op aan komt — nu en dan wel eens aanmerking zoude te maken zijn, omdat zij met het ernstig aanleeren van het „handwerk” eerst begonnen, nadat zij de H. B. S. of Gymnasium-jaren en daarna die aan het arts-examen voorafgaande al achter den rug hadden.

In vervoering en met dikke letters roept U. uit: „Doch wij doctoren-mond-artsen vragen wat de reden is, dat voor de geneeskundige behandeling van alle andere lichaamsdeelen slechts artsen of doctoren wettelijke vergunning kregen, terwijl dit aan mondholte (lees: tanden, tandkassen en tandvlesch, R.) niet waardig gekeurd werd?”

Deze vraag had U. werkelijk niet behoeven te stellen, als hij zich op de hoogte gesteld had van de over dit onderwerp bestaande literatuur. Ondergeteekende is dit ook niet, maar toch kan hij U. wel in zooverre terechthelpen,

dat de tandheekunde met de geneeskunde in het algemeen of met hare onderdeelen niet kan vergeleken worden, wij wij hier niet met gelijksoortige grootheden te doen hebben.

Wie gelden algemeen als de knapsten op welk gebied der geneeskunst of hare onderdeelen ook? Zij, die eene juiste diagnose maken, zoo vroeg mogelijk bij het begin der ziekte. En wie worden als tandarts het meest aanbevolen? Niet zij, die vlug eene goede diagnose kunnen maken, want dat is het eenvoudigste onderdeel der tandheekunde, dat kan, men zoude haast zeggen, tegenwoordig bijna iedereen; maar wel zij, die het vaardigst en handigst zijn op het gebied der operatieve conserveerende therapie, die het best voldoen aan de *kosmetische* eischen van het publiek en die de beste prothesen leveren.

Als aan Dr. U. het door mij bedoelde verschil soms niet duidelijk mocht wezen, laat hem dan eens vragen om een *spreekuur* te mogen bijwonen b.v. bij Prof. Pel, Rotgans, Straub of Treub en ik twijfel er niet aan of hij zal mij volkomen gelijk geven.

U. zegt, dat „voorkomen beter is dan genezen”, doch geeft alleen een middel aan om het aantal tandheekundigen te *vermindere*n en daardoor den tandheekundige nog meer onbereikbaar te maken voor hen, die er het meeste behoefte aan hebben. In dat opzicht zijn meer te apprecieeren de pogingen door verschillende *tandmeesters* al aangewend om „schooltandartsen” te doen aanstellen. Dit is de eenige weg om de veelvuldige tandgebreken, welke bij het groote publiek op volwassen leeftijd bestaan, eenigszins te voorkomen.

Het geheel, dat bovendien hier en daar nog onjuistheden bevat en op verschillende plaatsen geen sieraad is voor onze taal, maakte op mij een reclamerigen indruk, welke niet verminderde toen ik aan het slot den naam van den Schr. nog eens met al zijn titels afgedrukt zag, maar nu tevens met opgave van straatnaam en huisnummer.

VENLO.

Dr. D. ROMELJN.